

[Niels Helveg Petersen]

Det radikale venstre har været med til at ønske denne debat, fordi det europæiske topmøde i Milano skal diskutere opfølgningen af Dooge-rapporten, og det er vigtigt, at folketinget nu forud for mødet fastlægger de retningslinjer, som den danske regering skal følge i disse diskussioner og forhandlinger. Grundlaget for diskussionerne vil være Dooge-rapporten.

I meget bred enighed mellem partierne i Danmark har den danske statsministers personlige repræsentant i udvalget også taget afstand fra en række vidtgående forslag indeholdt i Dooge-rapporten, forslag, der alle vedrører institutionelle ændringer i traktatgrundlaget.

Det radikale venstre står helt bag de forbehold. Det danske syn på EF-samarbejdet er, har altid været og bør fortsat være at prøve på at yde bidrag til at udvikle det praktiske, økonomiske og handelsmæssige samarbejde inden for rammerne af de traktater, der blev vedtaget ved folkeafstemningen i 1972. Det er vores opfattelse, at disse traktatrammer ikke på noget punkt forhindrer, at medlemsstaterne kan udvikle samarbejdet. Når samarbejdet på en række områder ikke udvikler sig, skyldes det ikke traktatgrundlaget, men de rent politiske og økonomiske modsætningsforhold, der eksisterer mellem medlemsstaterne inden for EF, og derfor er det en skinløsning at tro, at man løser EFs problemer og dets fremtidige udvikling ved at ty til institutionelle ændringer.

Topmødet skal nu diskutere, hvorledes arbejdet inden for Dooge-rapporten skal videreføres. Hvis resultatet af topmødet skulle blive, at der ikke træffes beslutning om en regeringskonference, vil vi græde tørre tårer, for vi ser – i forlængelse af det, jeg har sagt – ikke noget behov for en sådan regeringskonference; men hvis der træffes en sådan beslutning, er det også helt afgørende for vores holdning, at vi ikke er forhåndsbundet til et bestemt resultat og i øvrigt står frit med hensyn til deltagelse i det videre samarbejde. Dette synspunkt er kommet meget klart frem i det dagsordensforslag, som hr. Ivar Nørgaard på socialdemokratiets og det radikale venstres vegne har fremsat.

Hvis der bliver tale om en regeringskonference, og hvis det bliver således, at der ikke stilles forhåndsbetingelser, mener vi til gengæld også, at Danmark bør deltage. Så skal

vi med vores synspunkter gøre, hvad vi kan for at påvirke de andre lande. Hvis vi ikke deltog, ville der være et land mindre med meget markante synspunkter i denne diskussion til at fremføre disse synspunkter, og det kan ikke være en fordel ud fra noget politisk synspunkt.

I dagsordensforslaget fremhæves det, at folketingets vedtagelse den 28. maj 1984 kort tid før valget til EF-Parlamentet i Danmark er grundlaget for Danmarks politik på området, og det gælder jo ganske oplagt de institutionelle spørgsmål. Det radikale venstre er ikke tilhænger af afskaffelse af vetoretten eller de regler, der er nedfældet i Luxembourgforliget. Vi er fortsat af den opfattelse, at det enkelte land, hvor det drejer sig om spørgsmål, der er vitale for det, skal have mulighed for at blokere beslutningerne i Ministerrådet, og at det er det enkelte land selv, der skal afgøre, hvad der er et vitalt spørgsmål eller ikke.

Der er to vægtige grunde til dette standpunkt. For det første var det en forudsætning for den danske beslutning ved folkeafstemningen, og en ændring i det beslutningsgrundlag, der blev fremlagt for den danske befolkning i 1972, vil kræve en ny folkeafstemning. For det andet er det vigtigt at understrege, at Europa ikke vil kunne fungere, hvis der i flæng eller hyppigt træffes beslutninger, der går imod enkelte regerings vitale interesser eller rettere regerings opfattelser af, hvad der er deres lands vitale interesser.

Man kunne forestille sig, at der hen over hovedet på de enkelte medlemsstaters regeringer gennemføres en række beslutninger, som af regeringen opfattes som stridende mod landets interesser. Hvilket folkeligt grundlag ville der blive for sådanne EF-beslutninger, hvor landets egen regering var imod? Derfor er det en utopi at tro, at det europæiske samarbejde ville kunne udvikle sig uden denne regel og dette regelsæt i Luxembourgforliget.

Vi har her på det allerseneste fået et fantastisk bevis for dette under de landbrugsforhandlinger, der har været ført. Vi har fra vesttysk side i tidens løb hørt megen lyrik om behovet for at tage store skridt fremad i det europæiske samarbejde på det institutionelle område, at man skulle lette beslutningsgangen og gøre indhug i vetoretten og al den